

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 232/03-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť A. I., P., ktorou namieta porušenie svojho práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 a práva vlastníť majetok a rovnosti obsahu a ochrany vlastníckeho práva všetkých vlastníkov podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 77/2003 z 30. júna 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. I. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. septembra 2003 doručená sťažnosť A. I., P., (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 a práva vlastníť majetok a rovnosti obsahu a ochrany vlastníckeho práva všetkých vlastníkov podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 77/2003 z 30. júna 2003.

V sťažnosti je uvedené, že sťažovateľku zastupuje J. I., P. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa pred ústavným súdom môže každý domáhať ochrany len ich vlastných práv, teda (okrem prípadov neploetosti a obmedzenia alebo pozbavenia spôsobilosti na právne úkony) prichádza v konaní pred ústavným súdom do úvahy len povinné právne zastúpenie advokátom alebo komerčným právnikom. Sťažnosť však podpísala aj sťažovateľka, čo ústavnému súdu umožňuje konať vo veci.

Porušenie svojich uvedených práv vidí sťažovateľka vo vecnej nesprávnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 15 Co 77/2003, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 C 50/02-69 z 28. februára 2003 o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku vo výške 2 084 Sk.

Sťažovateľka sa v susedskom spore domáha náhrady škody vo výške 250 000 Sk a sprístupnenia nehnuteľnosti odporcu. Sťažovateľke bola uznesením krajského súdu ako súdu odvolacieho sp. zn. 12 Co 2194/02 zo 16. januára 2003 priznané oslobodenie od súdnych poplatkov vo výške 5/6. Suma 2 084 Sk teda predstavuje 1/6 súdneho poplatku, ktorú sťažovateľka bola naďalej povinná zaplatiť.

Odôvodnenie sťažovateľkinej sťažnosti spočíva skoro výlučne v opise a hodnotení predmetu jej susedského sporu o náhradu škody. Netýka sa však otázky zastavenia konania ani toho, či jej povinnosť zaplatiť súdny poplatok v podstatne zníženej výške bránila v prístupe k súdnej ochrane.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 15 Co 77/2009 z 30. júna 2000, vrátil vec Okresnému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie a oslobodil ju od platenia súdnych poplatkov.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z., o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd skúmal, či sťažnosť má

všeobecné a osobitné náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným, podaná oneskorene a či nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne výnimočne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03-8).

Povinnosť zaplatiť súdny poplatok patrí medzi zákonné podmienky domáhania sa súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a teda nezaplatenie súdneho poplatku v zákonom stanovenej výške znamená, že sťažovateľka sa na súde nedomáhala svojho práva zákonom ustanoveným postupom. Ak teda krajský súd zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku a postupoval pritom tak, ako to vyžaduje zákon (Občiansky súdny poriadok), tak tým v okolnostiach prípadu ani nemohol porušiť sťažovateľkino právo na prístup k súdu. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 15 Co 77/2003 sa navyše netýka súdneho poplatku, ale len vymedzuje nevyhnutný zákonný dôsledok z faktu jeho nezaplatenia.

Samotná výška súdneho poplatku bola koniec koncov určená v súlade so zákonom uznesením krajského súdu sp. zn. 12 Co 2194/02 zo 16. januára 2003, ktorým bolo zároveň rozhodnuté, že oslobodenie od súdnych poplatkov sa sťažovateľke nepriznáva v plnom rozsahu, ale len v rozsahu 5/6. Toto uznesenie však sťažovateľka v minulosti v zákonnej lehote pred ústavným súdom nenapadla.

V okolnostiach prípadu krajský súd pri rozhodovaní o čiastočnom oslobodení sťažovateľky od súdnych poplatkov zobral do úvahy príjmové a majetkové pomery sťažovateľky a jeho záver vychádzal z výslovnej snahy umožniť sťažovateľke prístup

k súdnej ochrane jej práv. Závery krajského súdu nemožno pokladať za svojvoľné. Výška súdneho poplatku, ktorý mala sťažovateľka zaplatiť, nie je v zjavnom nepomere ku jej pomerom krajským súdom zisteným.

Možnosť porušenia sťažovateľkiných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy sa odvodzuje od možnosti porušenia jej práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo byť porušené navrhovateľkino právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohli byť porušené ani jej práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd nevyzýval sťažovateľku ani na odstránenie ďalších nedostatkov jej sťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2003